

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΕΛΛΑΔΟΣ
Αριθμὸς τεύχους 10 • Ἰούνιος 2017

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':** Επίκαιρος Διδασκαλία τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου Ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει ἐμπιστευθῆ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων, τῶν Ἀδελφῶν μας
- **Κείμενο Β':** Ἐλεημοσύνη καὶ Σωτηρία
Ἡ ἱστορία γιὰ μίαν ἁμαρτωλὴ τοῦ Βελιγραδίου
- **Κείμενο Γ':** Μνημόσυνα καὶ κόλλυβα
«Ψάχνω νὰ βρῶ δυὸ σπυριά σιτάρι νὰ φάω!»
- **Κείμενο Δ':** Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου
Τί πρέπει νὰ κάνουμε ὅταν εἴμαστε πληγωμένοι;
- **Κείμενο Ε':** «Εἶναι καλὸς στρατιώτης, ἀλλὰ μικρόψυχος...»
Ἡ ἄκρα Συγκατάβαση τοῦ Χριστοῦ μας στὴν δοκιμασία τῶν δούλων Του
- **Κείμενο ς':** Μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία
Τὸ Θαυμάσιο Ἄρωμα
- **Κείμενο ζ':** Ἐμπιστοσύνη στὴν Θεία Πρόνοια
«Γιὰ τὸ καλὸ μου!...»
- **Κείμενο η':** Ἡ Ἐλεημοσύνη Στήνει τοὺς ἐραστές της κοντὰ στὸν Βασιλιὰ
- **Κείμενο θ':** Βαρνάκοβα Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι παραπέμπουν τοὺς πιστοὺς στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο

Επίκαιρος Διδασκαλία τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει ἐμπιστευθῆ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων, τῶν Ἀδελφῶν μας

«...Ἄν εἶσαι κοσμικός, εὐρισκόμενος ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, μιμοῦ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους ἁγίους Χριστιανοὺς εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ὑπομονήν, εἰς τὴν ταπείνωσιν, φυλάττοντας ὅλας τὰς Ἐντολάς τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ νὰ γίνῃς καὶ ἐσὺ τύπος καὶ φῶς κάθε καλοῦ ἔργου εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, κάμνοντάς τους νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸν ὅπου πιστεύεις, καθὼς γέγραπται:

«Ὅτῳ λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. ε' 16)...

...Ἡξευρε γὰρ καλὰ, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν καθ' ἓνα μας τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἀδελφοῦ μας καὶ μᾶς ὑπεχρέωσε νὰ ἀγρυπνῶμεν δι' αὐτήν...

...Ὁ Θεὸς ἔβαλε κάθε Χριστιανὸν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ εἶναι διδάσκαλος τῶν ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν καὶ νὰ τοὺς ἐπιστρέψῃ μὲ τὸν λόγον καὶ μὲ τὴν καλὴν του ζωὴν εἰς τὴν Εὐσέβειαν καὶ εἰς τὴν Πίστιν.

Ὅθεν καὶ ἔχει νὰ ζητήσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ κάθε Χριστιανόν, ὄχι μόνον τὴν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τὴν ἰδικήν του, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων, καθὼς λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος:

«Καὶ γὰρ διδάσκαλον καὶ ζύμην καὶ φῶς καὶ ἄλας εἶναι βούλεται (ὁ Θεὸς) τὸν Χριστιανόν· τί δὲ ἐστὶ τὸ φῶς; Βίος λάμπων, μηδὲν ἔχων ἐσκοτισμένον· τὸ φῶς οὐχ ἑαυτῷ χρήσιμον, οὐδὲ τὸ ἄλας, οὐδὲ ἡ ζύμη, ἀλλ' εἰς ἕτεροὺς ἐπιδείκνυται τὴν ὠφέλειαν· οὕτως οὐ τὴν ἑαυτῶν ὠφέλειαν ἀπαιτούμεθα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἕτερον» (Ὁμιλία ΝΒ' εἰς τὸ Κατὰ Ἰωάννην)».

■ Ἐλεημοσύνη καὶ Σωτηρία

Ἡ ἱστορία γιὰ μίαν ἁμαρτωλὴν τοῦ Βελιγραδίου *

«ὦ, πόσο εἶναι μεγάλο τὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ!...»

Μᾶς ἀφηγεῖται σήμερα ἓνας Ἱερέας τοῦ Βελιγραδίου τὸ ἀσυνήθιστο γεγονός με μίαν ἐκδιδόμενη γυναίκα στοὺς δρόμους τοῦ Βελιγραδίου.

Μία μέρα λίγο πρὶν βραδιάσει βάδιζε στοὺς δρόμους γιὰ τὴν «δουλειά» της.

Καθὼς περνοῦσε δίπλα σ' ἓναν κῆπο βλέπει ἓναν ἄνθρωπο νὰ ἐτοιμάζεται νὰ ἀπαγχονιστεῖ. Ἔδεσε τὸ σχοινὶ στὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου καὶ με μίαν τὸ ἔβαλε γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ του.

Ἡ γυναίκα σβέλτα πήδησε πάνω ἀπὸ τὴν περίφραξη, τράβηξε τὸ μικρὸ της μαχαίρι ἀπὸ τὴν τσέπη κι ἔκοψε τὸ σχοινί, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε στὸ χῶμα λιπόθυμος.

Τοῦ ἔκανε μαλάξεις ὥσπου συνῆλθε.

Τότε τῆς εἶπε ὁ αὐτόχειρας: «Γιατί τό 'κανες; Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω, δὲν ἔχω στὸν ἥλιο μοῖρα. Ἐξαιτίας τῆς φτώχειας μου, ἤθελα νὰ τελειώσω μ' αὐτὴ τὴ μίζερη ζωή».

Ἡ γυναίκα ἔβγαλε ὅσα χρήματα εἶχε μαζί της καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε, ὑποσχόμενη ὅτι θὰ τὸν βοηθᾷ κι ἄλλο ὥσπου νὰ βρεῖ δουλειά.

Καὶ συνέχισε ἡ γυναίκα τὴν δική της ἄπρηπη

«δουλειά» καὶ μέρος ἀπὸ τὰ κέρδη της ἀπ' αὐτὴ τὴν «δουλειά», πῆγαινε σ' ἐκεῖνον τὸν φτωχὸ καὶ τοῦ ἔδινε γιὰ νὰ συντηρηθεῖ.

* * *

Ἦμος μετὰ ἀπὸ ἕξι ἑβδομάδες ἡ γυναίκα ἔπεσε στὸ κρεβάτι βαρὶα ἄρρωστη.

Τῆς κάλεσαν τὸν Ἱερέα.

Στὴν παρουσία τοῦ Ἱερέα ἐκείνη, ἤδη ἐτοιμοθάνατη, ἄρχισε νὰ λέει:

«ὦ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, γιατί ἦρθατε σ' ἐμένα;... Μὰ δὲν ξέρετε, πόσο βρώμικη καὶ ἁμαρτωλὴ γυναίκα εἶμαι ἐγώ;...».

Λίγο μετὰ πάλι φώναξε:

«ὦ Κύριε Χριστέ, μὰ κι Ἐσὺ ἦρθες σ' ἐμένα τὴν ἁμαρτωλή;... Για ποῖό λόγο τὸ ἀξιώθηκα αὐτό;... Μὰ μόνο με τὸ ὅτι ἔσωσα ἐκεῖνον τὸν φτωχὸ ἀπ' τὸν θάνατο; Ἀλοίμονο σ' ἐμένα τὴν ἀνάξια!... ὦ, πόσο εἶναι μεγάλο τὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ!...».

Λέγοντας αὐτὸ ἄφησε τὴν ψυχὴ της, καὶ τὸ πρόσωπό της ἔλαμψε σὰ νὰ φωτιζόταν με κερί.

Νά, τι σημαίνει νὰ σώσεις τὴν ψυχὴ ἐνὸς ἀνθρώπου.

Νά, πὼς μία πράξη ἐλέους πρὸς τὸν πλησίον σκεπάζει πολλὲς ἁμαρτίες!

(*) Ἁγίου Νικολάου Βελμιρόβιτς, Ἐμμανουήλ, σελ. 193-194, ἐκδόσεις «Χρόες», Δεκέμβριος 2010. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Προσοχὴ στὰ κόλλυβα τῶν Μνημοσύνων

«Τί νὰ κάνω, θειά; Ψάχνω νὰ βρῶ δυὸ σπυριά σιτᾶρι νὰ φάω!» *

Στολισμὸς λιτὸς

Σ' ἓνα χωριὸ τῆς Ρούμελης ἔφυγε γιὰ τὸν Οὐρανὸ ἓνας ἄρκετὰ νέος ἄνθρωπος. Ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ γίνει τὸ Μνημόσυνο τῶν σαράντα ἡμερῶν, γιὰ νὰ τιμήσουν, ὅπως νόμιζαν, τὸν νεκρὸ, παρήγγειλαν οἱ συγγενεῖς τὸν δίσκο τῶν κολλύβων σ' ἓνα καλὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς γειτονικῆς πόλεως.

Κι ἐκεῖ, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πελάτες τους, καὶ τί δὲν ἔβαλαν ἐπάνω στὸν δίσκο!

Ζαχαρένια στολιδία καὶ λουλούδια, ζάχαρες, κρέμες κλπ.

Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ σιτᾶρι!

Ἐγινε τὸ Μνημόσυνο καὶ τὸ βράδυ μία θεία τοῦ κεκοιμημένου τὸν εἶδε στὸν ὕπνο της νὰ πετάει με ἀγανάκτηση ἐπάνω ἀπ' τὸν δίσκο ὅλα αὐτὰ τὰ περριτὰ στολιδία.

- Κώστα μου! τοῦ εἶπε, γιατί πετᾷς τὰ στολιδία ἀπὸ τὸν δίσκο σου;

Τότε ἐκεῖνος τὴν κοίταξε αὐστηρὰ καὶ τῆς εἶπε:

- Τί νὰ κάνω, καημένη θειά; Ψάχνω νὰ βρῶ δύο σπυριά σιτᾶρι νὰ φάω!

* * *

• Ἄς τὸ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας αὐτό, διότι τὰ κόλλυβα πρέπει νὰ γίνονται με σιτᾶρι. Ὁ στολισμὸς ἄς εἶναι λιτὸς.

Ὁ Κύριος εἶπε: «Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει» (Ἰωάν. β' 24).

(*) Ἐκφράσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, σελ. 100-101, ἐκδοσις Ἱεράς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας Βαρνακόβας, Εὐπάλιο Δωρίδος Φωκίδος 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου

Τί πρέπει νὰ κάνουμε ὅταν εἴμαστε πληγωμένοι;* Παραμυθητικὲς Παραινέσεις

Ὅταν βρίσκεσαι πληγωμένος, ἐπειδὴ ἔπες σε κάποιον ἁμαρτήματα λόγω ἀδυναμίας σου ἢ καμμιὰ φορὰ μὲ τὴν θέλησή σου, μὴ δειλιάσεις οὔτε νὰ ταραχθεῖς γι' αὐτό, ἀλλὰ ἀφοῦ ἐπιστρέψεις ἀμέσως στὸν Θεό, μίλησε ἔτσι:

«Βλέπε, Κύριέ μου. Ἐκανα τέτοια πράγματα, σὰν τέτοιος πού εἶμαι. Οὔτε ἦταν δυνατό νὰ περιμένεις καὶ τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἐμένα, τὸν τόσο κακοπροαίρετο καὶ ἀδύνατο, παρὰ

ξεπεσομὸ καὶ γκρέμισμα»...

Καὶ εὐχαρίστησέ Τον καὶ ἀγάπησέ Τον περισσότερο παρὰ ποτέ, θαυμάζοντας τὴν τόσο μεγάλη εὐσπλαχνία Του, διότι μολονότι λυπήθηκε ἀπὸ σένα, πάλι σου δίνει τὸ δεξί Του χέρι καὶ σε βοηθάει, γιὰ νὰ μὴ ξαναπέσεις στὴν ἁμαρτία.

Τελευταῖα, πές, μὲ μεγάλο θάρρος στὴν μεγάλη εὐσπλαχνία Του:

«Εσύ, Κύριέ μου, συγχώρησέ με καὶ μὴν ἐπιτρέψεις σὸ ἐξῆς νὰ ζῶ χωρισμένος ἀπὸ Σένα, οὔτε νὰ ἀπομακρυνθῶ ποτέ, οὔτε νὰ Σε λυπήσω πλέον».

Καὶ κάνοντας ἔτσι, μὴ σκεφτεῖς ἂν σε συγχώρησε, διότι αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ὑπερηφάνεια, ἐνόχληση τοῦ νοῦ, χάσιμο τοῦ καιροῦ καὶ ἀπάτη τοῦ διαβόλου, χρωματισμένη μὲ διάφορες καλὲς προφάσεις.

Γι' αὐτό, ἀφήνοντας τὸν ἑαυτό σου ἐλεύθερο σὰ ἐλεήμονα χέρια τοῦ Θεοῦ, ἀκολούθησε τὴν ἀσκήσή σου, σὰν νὰ μὴν εἶχες πέσει.

Καὶ ἂν συμβεῖ ἐξαιτίας τῆς ἀδυναμίας σου, νὰ ἁμαρτήσεις πολλές

φορὲς τὴν ἡμέρα, κάνε αὐτὸ πού σου εἶπα ὅλες τὲς φορὲς, ὄχι μὲ μικρότερη ἐλπίδα στὸν Θεό.

Καὶ κατηγορώντας περισσότερο τὸν ἑαυτό σου καὶ μισώντας τὴν ἁμαρτία περισσότερο, ἀγωνίσου νὰ ζῆς μὲ μεγαλύτερη προφύλαξη.

Αὐτὴ ἡ ἐκγύμναση δὲν ἀρέσει στὸν διάβολο. Γιατὶ βλέπει πὼς αὐτὴ ἀρέσει πολὺ στὸν Θεό, ἐπειδὴ καὶ μένει ντροπιασμένος ὁ ἀντίπαλος, βλέποντας ὅτι νικήθηκε ἀπὸ ἐκεῖνον πού αὐτὸς εἶχε πρὶν νικήσει. Γι' αὐτὸ καὶ χρησιμοποιεῖ διαφορετικούς τρόπους γιὰ νὰ μᾶς ἐμποδίσει νὰ μὴν τὸ κάνουμε. Καὶ πολλές φορὲς πετυχαίνει τὸν σκοπὸ του ἐξαιτίας τῆς ἀμελείας μας καὶ τῆς μικρῆς φροντίδας πού ἔχουμε στὸν ἑαυτό μας...

Ὁ τρόπος λοιπὸν γιὰ νὰ ἀποκτήσεις τὴν εἰρήνην, εἶναι ὁ ἐξῆς:

- Νὰ ξεχάσεις τελείως τὴν πτώση καὶ τὴν ἁμαρτία σου καὶ νὰ παραδοθεῖς στὴν σκέψη τῆς μεγάλης Αγαθότητος τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ὅτι Αὐτὸς μένει πολὺ πρόθυμος καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ συγχωρήσει κάθε ἁμαρτία ὅσο κι ἂν εἶναι βαριά, προσκαλώντας τὸν ἁμαρτωλὸ μὲ διάφορους τρόπους καὶ μέσα ἀπὸ διάφορους δρόμους, γιὰ νὰ ἔλθει σὲ συναίσθηση καὶ νὰ ἐνωθεῖ μαζί Του σὲ αὐτὴν τὴν ζωὴ μὲ τὴν Χάρη Του. Στὴν δὲ ἄλλη νὰ τὸν ἀγιάσει μὲ τὴν Δόξα Του καὶ νὰ τὸν κάνει αἰώνια μακάριο...

- Κατόπιν, ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα τῆς Ἐξομολογήσεως –τὴν ὁποία σε προτρέπω νὰ κάνεις πολὺ συχνά– θυμήσου ὅλες σου τὲς ἁμαρτίες, καὶ μὲ νέο πόνο καὶ λύπη φανέρωσέ τες ὅλες στὸν Πνευματικό σου καὶ κάνε μὲ προθυμία τὸν κανόνα πού θὰ σοῦ ὀρίσει.

(*) Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, Ἄορατος Πόλεμος, Μέρος Πρῶτον, Κεφάλαιον ΚΖ'. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ἀπὸ τὶς σημειώσεις τοῦ ἴδιου Γέροντα Ἰωνᾶ** († 9.1.1908) γνωρίζουμε, ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς, ἰδιαίτερα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν κάποια ἐξουσία, δὲν τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν ταλαιπωροῦσαν. Ἦθελαν νὰ

τὸν διώξουν ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, ἀλλὰ τὸν προστάτευε ὁ Ἠγούμενος.

Οἱ ἀντάρτες Μοναχοὶ κατόρθωσαν μόνο ν' ἀλλάξουν τὸν Ἀρχοντάρη καὶ νὰ βάλουν δικό τους ἄνθρωπο, τὸν Μοναχὸ Καισάριο. Ἦρθε ὅμως ἀμέσως ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ· ὁ καινούργιος Ἀρχοντάρης ἔπεσε παράλυτος, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ κινήσει οὔτε πόδια οὔτε χέρια οὔτε κἂν τὴν γλῶσσα του.

Τότε αὐτοὶ πρόσταξαν τὸν π. Ἰωνᾶ νὰ περιποιεῖται τὸν ἄρρωστο καὶ νὰ κάθεται συνέχεια κοντά του, τόσο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν Καισάριο οὔτε μία ὥρα, ἀκόμη οὔτε γιὰ νὰ πᾶει στὴν Ἐκκλησία. Ὑπέμενε ὅμως αὐτὴν τὴν δοκιμασία μὲ χαρὰ καὶ προθυμία.

Ἀλλὰ καθὼς πλησίαζε ἡ μεγάλη Ἑορτὴ τῶν Θεοφανίων, ἐνίωσε βαθιὰ θλίψη μέσα στὴν ψυχὴ του, διότι καὶ πάλι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ λειτουργηθεῖ.

Ὁ Κύριος ὅμως τὸν παρηγόρησε μ' ἓνα θαυμαστὸ τρόπο.

* * *

Διηγείται ὁ ἴδιος:

«Ἦμουν στενοχωρημένος στὶς 4 καὶ 5 Ἰανουαρίου ὅλη τὴν ἡμέρα. Εἶχε σχεδὸν βραδυάσει. Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία καὶ τὸν Μέγα Ἀγιασμό οἱ γέροντες ἦρθαν ν' ἀγιάσουν κι ἔτσι ἀξιώθηκα ν' ἀσπαστῶ τὸν Τίμιο Σταυρὸ καὶ νὰ μὲ ραντίσουν μὲ τὸν Μέγα Ἀγιασμό. Καὶ τότε ὅμως μοῦ εἶπαν πάλι ὅτι εἶμαι ὑπὸ δυσμένεια.

Μετὰ αὐτοὶ οἱ ἅγιοι γέροντες ἔφυγαν κι ἐγὼ συνέχισα νὰ περιποιοῦμαι τὸν ἄρρωστο. Ὅταν νύχτωσε, τὸν τακτοποίησα καὶ τὸν ἔβαλα νὰ κοιμηθεῖ. Τότε βίβασα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ φάω κάτι. Ὑστερα ἀφοῦ διάβασα τὶς προσευχὲς πρὸ τοῦ ὑπνου, κάθισα στὸ σκαμνὶ

«Εἶναι καλὸς στρατιώτης, ἀλλὰ μ

Ἡ Ἄκρα Συγκατάβαση στὴν δοκιμασία

«...αἰσθάνθηκα ἓνα Χέρι πάν
καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ Χέρι κύλησε μ

γιὰ τὴν νοερὰ προσευχή. Ἔσβησα τὸ φῶς καὶ προσπαθοῦσα νὰ ξεπεράσω τὴν συνεχιζόμενη ἐναντίον μου ἐχθρική ἐπίθεση τῶν γερόντων αὐτῶν· δὲν τὰ κατάφερα ὅμως...

Τελικὰ νικήθηκα: τόσο πληγώθηκε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴν θλίψη, ὥστε ἐξαντλήθηκα ἐντελῶς καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια πῆγα καὶ ξάπλωσα. **Τ**ὸ μόνο ποὺ σκεφτόμουν καὶ παρακαλοῦσα γι'

αὐτὸ τὸν Θεό, τὴν Παναγία καὶ ὅλους τοὺς Ἁγίους ἦταν νὰ μὲ βοηθήσουν τὴν ὥρα αὐτὴ τῆς φοβερῆς θλίψεως.

Στὶς δέκα σίμαναν οἱ καμπάνες γιὰ τὴν Ἀγρυπνία καὶ πικράθηκα ἀκόμη περισσότερο:

Ὅλοι οἱ Ἀδελφοὶ θὰ ψάλλουν στὴν Ἀγρυπνία τῶν Θεοφανίων κι ἐμένα δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν οὔτε νὰ πᾶω στὴν Ἐκκλησία. **Τ**ὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ξαφνικὰ ἄκουσα κάποιον νὰ μπαίνει μέσα στὸ Κελλί. Ὅμως ἐγὼ ἤμουν ξαπλωμένος μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ νόμιζα ὅτι ἦρθε ὁ Ἀρχοντάρης, ποὺ πότε-πότε ἐπισκεπτόταν τὸν π. Καισάριο.

Μὲ πλησίασε καὶ εἶπε:

«**Εἶναι καλὸς στρατιώτης, ἀλλὰ μικρόφυχος καὶ δὲν ἔχει ὑπομονή**».

Ἄγγιξε μετὰ μὲ τὸ χέρι Του τὸ κεφάλι μου καὶ μὲ ρώτησε:

«**Γιατί πάλι παραδίνεις τὸν ἑαυτὸ σου στὴν θλίψη καὶ τὴν στενοχώρια; Σήκω στὰ πόδια σου καὶ λάβε δύναμη καὶ σθένος**»!...

Καὶ μ' ἐπίασε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὅμως ἐγὼ δὲν κατάλαβα ποιὸς ἦταν, ἐπειδὴ εἶχα τὰ μάτια κλειστὰ ὅπως τὸ συνηθίζω πάντα, ὅταν εἶναι σκοτάδι. **Ν**όμιζα ἀκόμη ὅτι εἶναι ὁ Ἀρχοντάρης καὶ

«μικρόψυχος καὶ δὲν ἔχει ὑπομονή»

Ἐπισημάνσεις τοῦ Χριστοῦ μας ἐν τῶν δούλων Του*

«Ὁσὸν ἐπὶ τὸ ἁμαρτωλὸ κεφάλι μου
ἐπὶ τὸ σῶμα μου ἡ Ζωή...»

μάλιστα ἐκνευρίστηκα, ποὺ μ' ἐνοχλεῖ.

Μὰ ὅταν ἀνοίξα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα πολὺ μεγάλο φῶς καὶ λάμψη, φοβήθηκα κι ἔπεσα νεκρός. Δὲν αἰσθανόμουν, δὲν καταλάβαινα, δὲν θυμόμουν τίποτε οὔτε ἤξερα πόσο βρισκόμουν σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι.

Ξαφνικὰ αἰσθάνθηκα ἓνα Χέρι πάνω στὸ ἁμαρτωλὸ κεφάλι μου καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ Χέρι κύλησε μέσα σ' ὅλο τὸ σῶμα μου ἡ Ζωή.

Τότε Αὐτὸς ποὺ ἔλαμπε μέσα στὸ φῶς, κάθισε σ' ἓνα κούτσουρο καὶ μὲ πῆρε κοντά Του. **Ἔ**βλεπα μόνο τὰ πόδια Του.

Ἔλεγε: «Γιατί εἶσαι τόσο πικραμένος;», μὲ ρώτησε...

Κι ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος εἶδα τότε καθαρὰ καὶ γνώρισα τὸν Κύριο καὶ Θεὸ καὶ Σωτῆρα μου Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ εἶχε ἔρθει σὲ μένα τὸν ἀνάξιο μὲ τὴν συνοδιά πολλῶν Ἀγίων.

Μοῦ λέει λοιπὸν γεμᾶτος στοργῆς, ἔλεος, ἀγάπη καὶ γλυκύτητα:

Ἄξ καὶ ψηλάφησε τὶς πληγὲς στὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὴν πλευρά Μου καὶ βεβαιώσου ὅτι δὲν εἶμαι φάντασμα, ἀλλὰ εἶμαι Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ποὺ ἤρθα νὰ σὲ θεραπεύσω».

Εὐδόκησε ὁ καλὸς μας Δεσπότης νὰ μοῦ δείξει στὰ χέρια του τὶς πληγὲς ἀπὸ τὰ καρφιά, ποὺ ἦταν βαθιὲς καὶ μεγάλες, τὰ ματωμένα πόδια του, ποὺ ἦταν σὰν νὰ πληγώθηκαν τώρα καὶ τὴν ἀχραντὴ λογισμένη πλευρά Του.

Ἄξ καὶ εἶπε, «ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπέμεινα», μοῦ εἶπε, «ἐπειδὴ ἀγαπῶ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅμως πιὸ πολὺ ἀγαπῶ τὴν τάξι τῶν Μοναχῶν».

Ἔπειτα μὲ παρηγόρησε καὶ μὲ νουθέτησε:

Ἄξ εἶσαι ἀνδρεῖος· νὰ κάνεις ὑπακοή

πάντα μὲ προθυμία, ἐπειδὴ ἡ ὑπακοή εἶναι ἁγία καὶ ἀγιάζει τὸν Μοναχὸ ποὺ τὴν κάνει καὶ τοῦ δίνει φτερὰ ποὺ τὸν ἀνεβάζουν στὸν Θρόνο τοῦ Ἀνεσπέρου Φωτός. **Μ**ὴ δειλιάζεις· σὲ βεβαιώσω ὅτι θὰ εἶμαι πάντα κοντά σου».

Ἔθεσε τότε ὁ Κύριος τὴν παλάμη Του πάνω στὸ ἀκάθαρτο κεφάλι μου καὶ κοιτάζοντας τὸν ἄρρωστο Καισάριο μοῦ εἶπε:

Ἄξ νὰ προλάβω νὰ τελειώσουν τὰ σχέδιά τους! **Ἔ**τσι εἶναι οἱ ἄνθρωποι! **Ν**ὰ τὸν ὑπηρετεῖς στὴν ἀρρώστια του, ἐπειδὴ γι' αὐτὸν αὐτὴ ἡ ἀρρώστια εἶναι ἡ σωτηρία του».

Μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Κύριος τοῦ παντὸς βγήκε ἀπὸ τὸ Κελλί μὲ τὴν ἱερὴ Συνοδιά Του κι ἐγὼ τοὺς συνόδεψα.

Ἄξ νὰ φθάσαμε στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Τριχερούσας μοῦ εἶπε:

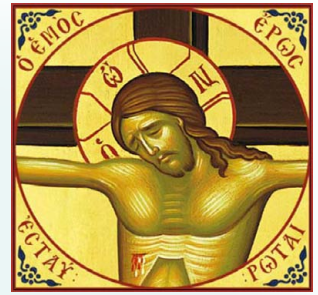
Ἄξ νὰ τὴν τιμᾶς κι ἐσὺ καὶ ὅλοι οἱ πιστοί, ποὺ ἔχουν ἐξαγοραστεῖ μὲ τὸ Αἷμα Μου, γιατί χάρισε στὸν κόσμον τὴν σωτηρία. **Ν**ά, αὐτὴ τὴν στιγμή στὴν Ἐκκλησία ἡ Ἀγρυπνία ἔφθασε στὴν ἐνάτη ὥδη καὶ ὅλοι μεγαλύνουν τὴν Θεοτόκον καὶ Μπτέρα τοῦ φωτός».

Καὶ πράγματι, μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, σήμαναν οἱ καμπάνες γιὰ τὴν ἐνάτη ὥδη.

Ἔστρεψε τότε τὸ θεῖο Πρόσωπό Του σὲ μένα τὸν ταλαίπωρο καὶ μ' εὐλόγησε:

Ἔχε εἰρήνη· νὰ σώζεις!».

Καὶ ἀμέσως ἓνα ὑπέρλαμπρο σύννεφο τύλιξε τὸν Κύριο τῆς Δόξης μέσα σ' ἄπειρο Φῶς θείας ἐλλάμψεως».

(*) Ὁ Στάρετς Ἰωνᾶς τοῦ Κιέβου, ἔκδοσις τῆς Σταυροπηγιακῆς καὶ Συνοδικῆς Ἱεράς Μονῆς Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου, σελ. 20, Κάλαμος Ἀττικῆς, 2000. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Ὁ Στάρετς Ἰωνᾶς τοῦ Κιέβου ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ὡς καὶ Κτήτωρ καὶ Ἡγούμενος τῆς Ἱεράς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος στὸ Κίεβο.

■ Μετά την Θεία Κοινωνία

Τὸ Θαυμάσιο Ἄρωμα*

Ἡ Εὐωδία τῶν Τιμίων Δώρων

Οπ. **Γαβριήλ** (1844-1915, † 24 Θ΄) ἦταν κυριαρχημένος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ζείδωρη δύναμή της. **Ἔ**τσι προσπαθοῦσε νὰ ὑποτάξει ὅλη τὴν ὑπαρξή του στὸν Θεό, νὰ φτάσει στὴν ἀπόλυτη αὐταπάρνηση.

«**Γ**ιὰ πολὺ καιρὸ προσπαθοῦσα νὰ σπάσω τὸν ἑαυτό μου καὶ δὲν τὰ κατάφερα. Ἄργότερα τελικὰ τὸ κατόρθωσα», μᾶς ἔλεγε ἄργότερα. **Δ**υστυχῶς, ἔμεινε ἀδιευκρίνιστο τὶ ἀκριβῶς «ἔσπασε» μέσα στὴν καρδιά του καὶ μετὰ ὅλη ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς του πληρώθηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ ἐμπόδια ἐξαφανίστηκαν.

Ο δρόμος τῆς πνευματικῆς τελείωσης μέσα ἀπὸ τὶς ζεῖδωρες ἀκτῖνες τῆς δημιουργικῆς αὐτῆς ἀγάπης ἔγινε ὁμαλός, εἰρηνικός, ἀπόλυτα σαφής. **Γ**ενικὰ ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ π. Γαβριήλ ἔγινε ἀπλή, λόγῳ τῆς πνευματικῆς του γνώσης καὶ ἐνόρασης. **Δ**ὲν ὑπῆρχαν ἐμπόδια, ἀμφιβολίες, δισταγμοί, σύγχυση. **Ἡ** πίστη του στὸν Θεὸ δυνάμωσε, ἔγινε ἀσάλευτη. **Ἡ** ἐλπίδα θέριασε μέσα του καὶ τοῦ ὄωσε μία γεύση τῆς μέλλουσας μακαριότητος, ἰδιαίτερα τῆς εὐλογημένης ἀθανασίας ἐν Χριστῷ, μὲ τὸν Χριστό. **Ἡ** ἀνεκλάλητη καὶ ἀπερίγραπτη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ διέγειρε τὴν καρδιά καὶ τοὺς λογισμοὺς τοῦ π. Γαβριήλ, τὸν μετέφερε ἀπὸ τὸν ὄρατὸ κόσμο στὸν οὐράνιο.

Σ’ αὐτὸ τὸν βοηθοῦσαν κι οἱ διάφορες θαυματουργικὲς ἐκδηλώσεις τῆς καλοσύνης τοῦ Θεοῦ. **Σ**υχνά, γιὰ παράδειγμα, **ἰδιαίτερα μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία**, ὁ π. Γαβριήλ αἰσθανόταν **ἓνα θαυμάσιο ἄρωμα**. **Τ**ότε δὲν μπορούσε νὰ κρύψει τὴν χαρὰ του, φώναζε τὸν διακονητὴ του καὶ ρωτοῦσε:

- **Σ**οῦ μυρίζει κάποιο ἄρωμα;
- **Μ**ὴν τὸ πιστεύεις π. Γαβριήλ. **Δ**ὲν εἶσαι καλά...

Ἦχι, δὲν μοῦ μυρίζει τίποτα, δὲν ὑπάρχει κανένα ἄρωμα ἐδῶ...

- **Ο** λόγος πὺ δὲν μπορείς νὰ τὸ μυριστεῖς, εἶναι γιατί **διαβάζεις φτηνὰ ρομάντζα καὶ σὲ περιβάλλουν δαιμονικὰ πνεύματα**. **Σ**ὲ περιμένει καταστροφή. **Β**λασφημεῖς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ **μὲ τὰ φτηνὰ σου ρομάντζα**. **Σ**ὲ παρακαλῶ, μὴ τὰ διαβάζεις ἄλλο πιά!...

* * *

Τὸ Κελλὶ τοῦ π. Γαβριήλ βρισκόταν στὸν κεντρικὸ διάδρομο πὺ ὁδηγεῖ στὸ Καθολικὸ τοῦ Μοναστηριοῦ. **Κ**ι οἱ ἀδελφοὶ στὶς 4 τὸ πρωῖ πὺ

πήγαιναν γιὰ τὸν Ὁρθρο, σταματοῦσαν λίγο νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸν πονεμένο μὰ πάντα χαρούμενο **Γ**έροντα γιὰ νὰ τοῦ δώσουν κουράγιο. **Ο** καλὸς π. Βησσαρίων πὺ ἤγουμένευε τὸν ἐπισκεπτόταν σχεδὸν κάθε μέρα. **Κ**ι ἄλλοι πατέρες πήγαιναν συχνά.

Ἔνας ἀπ’ αὐτούς, ὁ π. Ἐπιφάνιος, ἔνωσε **τὸ ἄρωμα** πὺ ἀνάδιδε τὸ Κελλί του, γύρισε ἀμέσως στὸν διακονητὴ τοῦ π. Γαβριήλ καὶ τοῦ εἶπε:

- **Ἰ**ωσήφ, τί κολώνια ἔβαλες στὸν **Γ**έροντα; **Θ**εέ μου, πρέπει νὰ ᾽ναι πανάκριβο ἄρωμα! **Μ**υρίζει θεσπέσια!...

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ π. Ἐπιφάνιος, ὁ π. Γαβριήλ γύρισε στὸν διακονητὴ του καὶ τοῦ εἶπε:

- **Λ**οιπὸν, τί ἔχεις νὰ πεῖς τώρα;...

Ο Ἰωσήφ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. **Ἔ**κανε μία μετάνοια στὸ κρεβάτι τοῦ **Γ**έροντα καὶ τοῦ εἶπε:

- **Σ**υγχώρεσέ με· καὶ κάνε προσευχὴ γιὰ μένα.

Σύντομα μπῆκε μέσα ἓνας ἄλλος Ἱερομόναχος, ὁ π. Ἀβενήρ πὺ τοῦ ἄρεσαν οἱ κολώνιες καὶ τὶς χρησιμοποιοῦσε. **Ἔ**νωσε κι αὐτὸς **τὸ περίεργο ἄρωμα** στὸ Κελλί τοῦ π. Γαβριήλ καὶ ρώτησε τὸν διακονητὴ του:

- **Π**οῦ καὶ πόσο ἀγόρασες αὐτὸ τὸ ἐκλεκτὸ ἄρωμα;

«**Κ**ι ἐγώ», θυμόταν ὁ π. Γαβριήλ, «ἤμουν ξαπλωμένος καὶ πληγωμένος, σὰν τὸν ἐμπεσόντα στοὺς ληστές. **Εἶ**χα **κοινωνήσει ὁμῶς τὸ ζωοποιὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ· ἐπομένως εἶ**χα **μέσα μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο**. **Ἦ**ταν φυσικὸ νὰ νιώσουμε **τὸ ἄρωμά Του**. **Ο** Χριστός, σὰν τὸν καλὸ Σαμαρείτη τῆς παραβολῆς, ρίχνει στὶς πληγὲς τοῦ ἀνθρώπου πὺ ἔπεσε στοὺς ληστές τὸ λάδι καὶ τὸ κρασί τῆς **Χάρης Του**».

* * *

Κάποτε ἔνωσε τὸ ἴδιο αὐτὸ **ἄρωμα** κι ὁ γιὰτρὸς Μ.Ι.Φ., πὺ παλαιότερα τὸν φρόντιζε. **Ἦ**ταν ἄνθρωπος πὺ ποτὲ δὲν τὸν εἶχαν ἀπασχολήσει τὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας. **Γ**ιὰ ὅλα τὰ θαύματα πὺ γίνονται στὴν ζωὴ εἶχε καὶ κάποια «φυσικὴ» ἐξήγηση.

Νόμισε κι αὐτὸς πὺς ὁ π. Γαβριήλ εἶχε χρησιμοποιοῦσε κάποια ἀκριβὴ κολώνια. **Ο** π. Γαβριήλ τοῦ εἶπε ἀπλᾶ πὺς αὐτὸ δὲν ἦταν ἄρωμα, ἀλλὰ **ἡ εὐωδία τῶν Τιμίων Δώρων**, τὰ ὁποῖα εἶχε κοινωνήσει μόλις πρὶν ἔρθει ὁ γιὰτρὸς.

- **Ἀ**, αὐτὸ εἶναι λοιπὸν. **Σ**ίγουρα θὰ πρέπει νὰ ἦταν ἐξαιρετικὸ κρασί. **Α**ὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον. **Ἀ**πὸ πὺ ἀγοράστηκε; **Θ**ὰ ἔθελα κι ἐγὼ ν’ ἀγοράσω λίγο... **Π**ολὺ καλὸ κρασί... **Μ**ὰ γιατί κοινωνεῖς τόσο συχνά; **Φ**οβάσαι πὺς θὰ πεθάνεις;...

- **Ἦ**χι, δὲ φοβάμαι τὸν θάνατο· ἢ μάλλον δὲν τὸν φοβάμαι πιά... **Γ**ι’ αὐτὸ καὶ κοινωνῶ...

(*) Πέτρου Μπότση, Γέροντας Γαβριήλ ὁ Ἀναχωρητὴς, σελ. 123-125, Ἀθήνα 1998. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

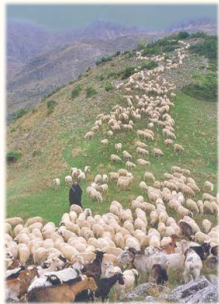
■ Νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὴν Θεία Πρόνοια

«Γιὰ τὸ καλὸ μου!...»*

«Δοξασμένο τ' Ὄνομά Σου, Κύριε.

Ὅ,τι μᾶς δίδεις Ἐσὺ, εἶναι ὠφέλιμο»

Ὁ Μανώλης Σφιακιανάκης βόσκει καμιά διακοσαριά γιδοπρόβατα σὲ κάποιο Χανιώτικο χωριό. Κάθε Κυριακὴ παρατᾶ τὰ ζῶα του στὴν μάντρα (ταϊσμένα, ποτισμένα) καὶ κατεβαίνει στὸ χωριὸ νὰ λειτουργηθεῖ, νὰ προσευχηθεῖ γιὰ τὰ «κοπέλια» του, τὴν γυναῖκα του, τὰ ζωντανά του.

Ὁ Μανωλιὸς εἶναι πιστὸς ἄνθρωπος. Ὅπως σαλαγᾶ τὰ πρόβατά του λέει μέσα του

τὴν καρδιακὴ προσευχὴ «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Πότε τὴν λέει δυνατά, πότε ἀπὸ μέσα του. Εἶτε καλὸ παθαίνει, εἶτε κακό, πάντα δοξολογεῖ τὸν Θεὸ καὶ λέει: «Δοξασμένο τ' Ὄνομά Σου, Κύριε. Ὅ,τι μᾶς δίδεις Ἐσὺ, εἶναι ὠφέλιμο».

* * *

Κάποτε βαρῖα ἀρρωσταίνει. Ὁ Μανωλιὸς ἀναγκάζεται νὰ κατέβει στὰ Χανιά, γιὰ νὰ βρεῖ τὴν ὑγεία του. Οἱ γιατροὶ τοῦ λένε ὅτι πρέπει νὰ πάει στὴν Ἀθήνα γιὰ ἐγχείρηση καρδιάς. Ὁ Μανωλιὸς πάντοτε ἐπαναλαμβάνει τὴν φράση:

«Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μου!...».

Κάποια μέρα κάνει κάτι μικροψώνια, ξεχνιέται καὶ βλέπει ὅτι πρέπει νὰ τρέξει στὸ λιμάνι γιὰ νὰ προλάβει τὸ πλοῖο. Ἀπροσδόκητα σκοντάφτει σὲ μία πέτρα, πέφτει κάτω καὶ σπάζει τὸ δεξί του πόδι! Γρήγορα μεταφέρεται πάλι στὸ νοσοκομεῖο. Οἱ γιατροὶ τακτοποιοῦν τὸ πόδι σὲ νάρθηκα καὶ τοποθετοῦν τὸ Μανωλιὸ σὲ κάποιο κρε-

βάτι. Ἐδῶ συνέχεια μονολογεῖ:

- Δοξασμένο τ' Ὄνομά Σου, Κύριε!

Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μου!

Μία νοσοκόμα ἀκούει τὸν Μανωλιὸ, παραξενεύεται καὶ περίεργα ρωτᾶ:

- Ἵντα ψουψουρίζεις, μπάρμπα;

- Νά, κόρη μου, ἔσπασα τὸ πρῶτ' τὸ πόδι μου καὶ δοξάζω τὸν Θεό, γιὰτὶ πιστεύω πὼς εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μου!...

- Ἐκουζουλάθηκες, Μανωλιό; Ἐσπασες τὸν πόδα σου, ἔχασες τὸ καράβι, ἐπαδᾶ θὰ μείνεις τουλάχιστον ἓνα μῆνα! Ὅλα αὐτὰ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ σου;

- Ἐγώ, κόρη μου, δὲν στενοχωριέμαι καθόλου! Πιστεύω ὅτι ὅλα ὅσα δίνει ὁ καλὸς Θεὸς εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μας.

Τὴν ἄλλη μέρα ἢ ἴδια νοσοκόμα τρέχει στὸν θάλαμο τοῦ ἀρρώστου.

- Μανωλιό! Μανωλιό!

- Ἵντα φωνάζεις, ἀδελφή; Τρέχει τίποτε;

- Ναι, εἶσαι τυχερὸς ἄνθρωπος! Νὰ πᾶς ν' ἀνάψεις μία λαμπάδα ἴσαμε τὸ μπῶϊ σου!

- Γιάντα, ἀδελφή; Ἵντα ἴγινε;

- Δὲν ἔμαθες τίποτε;

- Ὅϊ-Ὅϊ!

- Βούλιαξε στὴν Φαλκονέρα τὸ «Ἡράκλειο» (Δεκέμβριος 1966). Ἐχουν πνιγεῖ πολλοὶ ἄνθρωποι! Ἄγιο εἶχες, Μανωλιό, Ἄγιο!

Ὁ Μανωλιὸς κάγκελο! Σταυροκοπιέται συνέχεια καὶ μονολογεῖ:

Δοξασμένο τ' Ὄνομά Σου! Ἐσπασα τὸ πόδι μου καὶ γλίτωσα τὴν ζωὴ μου! Τώρα θὰ ἴμουν μακαρίτης!

- Δὲν στό ἴλεγα, ἀδελφή; Δὲν ἔχω δίκιο; Ὅ,τι δίνει ὁ Θεὸς εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μας!...

■ Ἡ Ἐλεημοσύνη: «Ἀγκαλιάζει τὰ Μέλη τοῦ Χριστοῦ»

Στήνει τοὺς ἐραστές της κοντὰ στὸν ἴδιο τὸν Βασιλιά*.

Αὐτὸ μᾶς κάνει ὁμοίους μὲ τὸν Θεό...

Ἄν καὶ ἡ νηστεία καὶ ἡ χαμαικοιτία ἔχουν πιὸ δύσκολο κόπο ἀπὸ αὐτὴν, ὅμως τίποτε δὲν εἶναι τόσο ἰσχυρὸ καὶ δυνατὸ στὸ νὰ σβήνῃ τὴν φωτιὰ τῶν ἁμαρτημάτων μας, ὅσο ἡ Ἐλεημοσύνη.

Αὐτὴ εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ ὅλα. Στήνει τοὺς ἐραστές της κοντὰ στὸν ἴδιο τὸν Βασιλιά. Καὶ πολὺ σωστά. Διότι ἡ παρθενία, ἡ νηστεία καὶ ἡ χαμαικοιτία, σταματᾶει μόνο γύρω ἀπὸ αὐτὸν πὺ τὴν

ἀσκεῖ καὶ δὲν σώζει κανέναν ἄλλον.

Ἡ Ἐλεημοσύνη, ὅμως, ἀπλώνεται σὲ ὅλους καὶ ἀγκαλιάζει τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλωστε τὰ κατορθώματα ἐκεῖνα, πὺ ἀπλώνονται σὲ πολλούς, εἶναι πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτὰ πὺ σταματοῦν γύρω ἀπὸ ἓνα.

(*) Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ἡ Ἐλεημοσύνη - Ἡ καρδιά τῆς ἀρετῆς, σελ. 213, ἔκδοσις: Συνοδία Σπυριδωνος Ἱερομονάχου, Νέα Σκῆτη, Ἄγιον Ὄρος, 2004. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ἀγγελικὸ «παραπεμπτικὸ»!...

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι παραπέμπουν τοὺς πιστοὺς στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο*

Μία εὐσεβῆς κυρία ἀπὸ τὴν περιοχή τοῦ Ἀντιρρίου ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο στὴν Βαρνάκοβα Φωκίδος καὶ τρέφει γιὰ Ἐκείνη πολλὴ εὐγνωμοσύνη, εὐλάβεια καὶ ἀφοσίωση.

* * *

Μία ἡμέρα ἐξήγησε πῶς συνδέθηκε τόσο πολὺ μαζί Της.

«Ὁ σύζυγός μου», εἶπε, «πρὶν μερικὰ χρόνια ἦταν πολὺ ἄσχημα στὴν υγεία του καὶ οἱ γιατροὶ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Προσευχόμουν

λοιπὸν νύχτα καὶ ἡμέρα στὸν Θεὸ νὰ βοηθήσει καὶ ἓνα βράδυ πῆρα... «ὀδηγίες» τὶ νὰ κάνω!

Εἶδα στὸν ὕπνο μου, ὅτι βρισκόμουν σὲ μίαν δασώδη περιοχή μὲ γύρω-γύρω βουνά. Μπροστά μου φαινόταν ἓνας χωματόδρομος ὅπου τὸν ἀνέβαινε ἓνα μεγάλο πλῆθος κόσμου.

Στὴν μίαν πλευρὰ τοῦ δρόμου στεκόταν μίαν μεγαλοπρεπῆς γυναίκα, ὀλοφώτεινη, ντυμένη αὐτοκρατορικά, καὶ δίπλα Της ἓνας Ἄγγελος! Φοροῦσε κι Ἐκείνος πορφυρὴ στολὴ καὶ σανδάλια. Ὀλοφώτεινος καὶ μὲ γλυκύτατη ὄψη, ὀδηγοῦσε τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν, τὸ ὁποῖο φώναζε: «**Ἡ Βαρνάκοβα! Ἡ Βαρνάκοβα!**».

Γιὰ μίαν στιγμὴ Αὐτὸς ὁ θεῖος Ἄγγελος γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ, δείχνοντας πρὸς τὰ ψηλά, μοῦ εἶπε: «**Εκεῖ νὰ πᾶς!**». Κοίταξα πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ καὶ εἶδα ἓνα Μοναστήρι παλιὸ νὰ δεσπόζει ἐπάνω σ' ἓναν λόφο.

Μαζὶ λοιπὸν μὲ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν πορεύτηκα κι ἐγὼ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Σὰν φθάσαμε, βρεθήκαμε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ὅπου ὅλοι προσκυνοῦσαν. Ἦταν μεγάλη,

μὲ ἀσημένια ἐπένδυση καὶ χρυσοῦ φωτοστέφανο. Ἐντύπωση ἰδιαίτερη μοῦ ἔκανε τὸ Πρόσωπό Της. Ἦταν λευκὸ σὰν κρίνος καὶ ἔλαμπε.

Τότε ξαναφάνηκε ὁ Ἄγγελος μὲ τὰ πορφυρᾶ, καὶ βλέποντάς με νὰ προσκυνῶ τὴν Χάρη Της, κούνησε τὸ κεφάλι Του ἐπιδοκιμαστικὰ καὶ εὐχαριστημένος, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ πει:

«**Τώρα εἶμαι εὐχαριστημένος! Σὲ ἔφερα στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἢ Ὅποια μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήσει...**».

Ὅταν ξύπνησα ἤμουν πολὺ συγκινημένη. Διηγήθηκα τὸ ἀποκαλυπτικὸ αὐτὸ ὄνειρο στὸν σύζυγό μου καὶ τοῦ εἶπα γιὰ τὸ ἄγνωστο αὐτὸ ὄνομα ποῦ ἄκουγα στὸν ὕπνο μου «**Βαρνάκοβα, Βαρνάκοβα**». Δὲν εἶχα ἀκούσει μέχρι τότε γιὰ τὸ Μοναστήρι αὐτό.

Ὁ σύζυγός μου ὅμως τὸ γινώριζε καὶ συγκινημένος μοῦ εἶπε: «**Πῶς δὲν τὸ γινώριζεις; Ἡ Παναγία ἢ Βαρνάκοβα εἶναι ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια ἢ Προστάτις μας! Ἐκεῖ θὰ πᾶμε! Αὐτὴ θὰ μὲ βοηθήσει!**».

Πράγματι, ἔτσι κι ἔγινε! Καταφύγαμε στὴν Χάρη Της καί, παρὰ τὶς προβλέψεις τῶν γιατρῶν, ὁ σύζυγός μου θεραπεύτηκε καὶ σήμερα εἶναι υγιής! Ἄλλο ἓνα θαῦμα τῆς ἀγάπης Της, στὰ τόσα ἄλλα!».

* * *

Ἡ ἰδιαιτερότητα αὐτοῦ τοῦ Θαύματος εἶναι ὅτι τό... «παραπεμπτικὸ» γιὰ τὴν μεγάλη **Γιάτρισσα τοῦ κόσμου καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ**, τὸ ἔδωσε Ἄγγελος, ἢ μᾶλλον Ἀρχάγγελος, διότι ἢ βασιλικὴ Του στολὴ ἔδειχνε ὅτι ἦταν «παρὰ τῆ Βασιλίτση Θεομήτορι».

(*) Ἱεράς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας Βαρνάκοβας, Νεώτερα Θαύματα τῆς Παναγίας στὴ Βαρνάκοβα καὶ Ἱστορίες γιὰ τὴν Αἰωνιότητα, σελ. 187-189, Εὐπάλιο Δωρίδος Φωκίδος 2007. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

• Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις: Ἱερά Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
• Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail): mhangels@hsir.org • Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως: (+30) 22950 22582
• Τηλεαντίγραφο (FAX): (+30) 22950 22582 • Ἐκδίδεται σὲ διάφορες γλώσσες: Ἑλληνικά, Ρωσικά, Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἰταλικά, Σουηδικά, Τσεχικά, Γεωργιανά (βλ. www.hsir.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html) • Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν • Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστάσια τοῦ † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.